

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2079/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе РС, Основни суд у Бујановцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 48/18 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 48/18 од 04.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 48/18 од 04.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гжрр 48/18 од 04.04.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу Прр1 67/18 од 18.09.2018. године којом је ставом првим изреке обавезана тужена да тужиљи, на име накнаде имовинске штете због неспровођења извршења по решењу Општинског суда у Бујановцу И 180/07 од 14.04.2007. године исплати износ од 402.979,70 динара, на име главног дуга и износ од 21.838,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом од 14.04.2006. године до исплате и ставом другим изреке обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода које су наведене у првостепеној и другостепеној пресуди, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиљи накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року због неспровођења извршења одређеног решењем о извршењу Општинског суда у Бујановцу у предмету И 180/07, у висини потраживања из правноснажног и извршног поравнања закљученог пред истим судом П1 677/05 од 14.04.2006. године између тужиле и ДП „Интеграл“ Бујановац. Ово због тога што извршни поступак, започет 18.05.2007. године, по предлогу тужиле, као извршног повериоца, против извршног дужника ДП „Интеграл“ Бујановац, ради наплате новчаног потраживања из радног односа, за који је законом прописано да је хитан, није окончан ни након доношења решења Основног суда у Бујановцу Р4 И 110/2017 од 07.06.2017. године којим је утврђено да је тужиљи у извршном поступку повређено право на суђење у разумном року и наложено судији да у што краћем року извршни поступак оконча спровођењем извршења.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, какво је предузеће ДП „Интеграл“ Бујановац, у односу на које тужилца има новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Рев 878/2019 од 14.03.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору и у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права (Маринковић против Србије дана 22.10.2013. године по представци број 5353/11, Качапор и други против Србије дана 15.01.2008. године по представци број 2269/06, Црнишанин и други против Србије дана 13.01.2009. године по представци број 35835/05 идр.) и одлукама Уставног суда Републике Србије (Уж 7912/2014 од 09.06.2016. године; Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године идр.)

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.06.2017. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 121,3203 динара. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у смислу члана 28. став 1. ЗПП, износи 402.979,70 динара, што представља динарску противвредност 3.321,62 евра. Првостепена пресуда донета је 18.09.2018. године. Другостепена пресуда донета је 04.04.2019. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић